

10 juni 2019

De Poort van Dijk

Korte lontjes

'Schelden, schelden doet niet zeer. Slaan zoveel te meer.' Dat was een vaste uitdrukking in mijn lagere schooltijd. Op het schoolplein werden soms de meest vreselijke dingen naar elkaars hoofd geslingerd, maar ach, met bovengenoemde bezwering trachtte je toch deze kanonnades als een regenbuitje van je af te laten glijden. Soms lukte dat inderdaad.

In de tegenwoordige tijd lijkt de hele (digitale) wereld wel een schoolplein te zijn. Het is niet niks wat mensen, met name via de social media, naar hun hoofd geslingerd krijgen.

Hate-mails, doodsbedreigingen, nare berichten ... Er hoeft maar dát te gebeuren, of er wordt heftig en onnadenkend gereageerd.

Bij deze ietwat sombere constatering las ik plotseling ergens in een boek de zin: *Als iemand je uitscheldt, blijf dan rustig en houd je dertig seconden in. Dan is het meteen afgelopen. Maar als je terugvecht en vraagt: 'Waar heb jij last van?' zul je meer tijd met die ongelukkige persoon moeten doorbrengen.*

Deze woorden intrigeerden me. De eerste twee zinnen bevatten veel wijsheid. Ga er niet op in en laat de schelder in zijn of haar hemd staan. Dan is het simpelweg afgelopen.

De laatste regel lijkt te suggereren dat je maar beter geen vragen kunt stellen, want dan blijft de schelder maar aan je kleven. Toch schuilt er juist in die zin een verrassende openheid. Immers, je wilt graag weten wat de ander bezielt om een scheldkanonnade op jou lost te laten. Je opent dan als het ware letterlijk het vizier (stelt u zich eens een middeleeuws harnas voor, waar u het vizier van opent): dat is een immens kwetsbare opstelling. Het gelaat is dan niet meer beschermd, maar wordt voor de ander geopend. Wat er dan gebeurt? Geen idee, maar het lijkt me de moeite waard om het eens te proberen.

Foekje Dijk